

Cocon

‘Mama!’ schreeuwde Isayla. Ze ging door met schreeuwen tot haar stem slechts klonk als een schorre piep. ‘Mama...’

Ze zat ineengedoken in haar cocon. Haar knieën leunden opgetrokken tegen de zijkant. Veel ruimte om haar armen te bewegen had ze niet.

Ze was al groot genoeg om uit haar geboorteholletje te komen. Sterk genoeg om de flexibele, sterke cocon met haar vuist open te breken en eruit te kruipen. Maar dat durfde ze niet.

De cocon bewoog heen en weer. Isayla voelde dat ze bungelde. Ze vlogen misschien al meters boven de grond. De enorme vogel had haar uit de coconboom gerukt.

De geluiden van het elfendorp klonken steeds verder weg en de vleugelslagen van het beest dat haar meenam, klonken sterk en krachtig. Haar eigen vleugels zaten nog ongebruikt en ingeklapt op haar rug.

‘Schiet op!’

‘Meer pijlen!’

De elfen schreeuwden. Ze waren in rep en roer.

Het beest kraste luid en schudde heen en weer.

Isayla keek naar de donkere strepen van de klauwen die als onheilspellende tralies over haar cocon vielen.

‘Aaah!’ Opnieuw een felle kreet van een elf die zo te horen op de rug van de vogel was geland. Na een ruwe zwiep hoorde ze de kreet in de diepte verdwijnen. De elf had vast geprobeerd de vogel tegen te houden, maar dat was mislukt.

‘Isayla! Nee!’

Dat was haar moeder.

‘Mama!’ gilde Isayla. Ze balde haar hand tot een vuist. Ze drukte haar vuist tegen de cocon, maar ze sloeg er niet doorheen. Ze had haar vleugels nog nooit gebruikt, ze zou te pletter vallen.

Isayla hoorde het wegebbende gejammer van haar moeder. Ze raakte steeds verder van het elfendorp verwijderd. Haar lot lag in de klauwen van een groot en woest beest.

Een gevoel van eenzaamheid be kroop haar en werd bij elke inademing erger. Zojuist hing ze nog aan de coconboom, samen met vele andere elfenkinderen. De energie had vanaf de wortels diep in de grond tot in haar cocon gestroomd, tot in elke vezel van haar lijf.

Via de boom had ze veel geleerd over de elfen en hun leefomgeving. Dat elfen in een cocon geboren worden uit de moeder en dat hun ouders ze dan in de coconboom hangen om uit te groeien tot elf. Als de kinderen groot genoeg zijn komen ze uit de cocons. Ze wist dat elfen in pompoe-nen wonen, dat ze vruchten en zaden eten. Ze kende hun natuurlijke vijanden, zoals de bloeddorstige vissen die in de vennen van de Solarvallei rondzwemmen.

Sinds kort was ze groot genoeg om te kunnen praten. Ze had al gesproken met haar moeder en met de jongen naast haar. Ze had op het punt gestaan om uit de cocon te komen. En nu was dat in één klap allemaal verdwenen. Ze was losgerukt van de elfen, haar band met de boom was brutoot verbroken. Haar moeder hoorde ze nu ook niet meer. Ze was alleen.

De geur van haar eigen angst kroop in haar neus, maar toch ademde ze diep in.

Rustig worden. Het had geen zin om in paniek te raken. Welke kant vlogen ze op?

Met weerzin bekeek Isayla de grote klauwen van het beest. Ze liet haar donkere hand over de zijdezachte cocon glijden. De klauwen leken vier tenen te hebben, met puntige scherpe nagels.

Isayla trok haar hand snel terug. Dit was vast een reuzenadelaar. Ze zocht in haar geheugen, maar er verscheen slechts een enkel beeld van de enorme vogel. Ze wist van alles over de elfen, maar weinig over de reuzenadelaar. Niet waar hij vandaan kwam, niet wat hij graag at...

Het beest schudde ineens heen en weer en Isayla bewoog mee. De vogel leek ergens last van te hebben. Een vijand? Of misschien had die ene elf het beest toch verwond?

Isayla twijfelde of ze zou proberen uit de cocon te komen.

De reuzenadelaar vloog scheef. Hij schudde steeds wilder heen en weer. Onder luid gekras gaf hij een enorme ruk en hij liet Isayla vallen.

Het ging allemaal zo snel dat ze niet eens kon gillen. Ze voelde hoe de cocon half stuiterend naar beneden suisde. Het voelde alsof duizend handen haar wilde pakken, maar ze er steeds tussendoor glipte. De cocon kreeg krassen en klappen. Zou hij het houden?

Ze wist niet meer wat boven of onder was toen ze met een harde klap tot stilstand kwam.

Isayla hing slap in haar te kleine huisje. Haar kin ...